По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 39 (10 422). Львів, субота 21. лютого 1925 Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО" Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Ще про наше становище до Радянської України.

На цю тему писалось у нас не раз і не двічі. Писалось широко, виразно і не двозначно і тому здається, що відносно цього ні в одного совісного постійного нашого читача (а тільки з такими читачами рахується ідеольогія газети) не повинні більше зринати ніякі сумніви. Річ ясна, що на вперту нагінку польської преси ми не відповідали й тепер не думаємо реагувати на неї. Адже її вічне окликування нас „большевиками" еіс. має лише один ясний характер: донощицтва, й одну ясну мету — поліційні репресії. До нинішніх наших заміток на давню тему відношення „Діла" до Рад. України спонукав нас голос зза моря. А саме: в ню-йоркській „Свободі" (з 21. м. м.) появилась під шумним наголовком „Нарешті" стаття — допис д. „Радянина", де у злобній і крайно тенденційній формі з ґрунту перекручено й переплутано дотеперішні наші погляди на большевизм, на пануючий на Наддніпрянській Україні суспільний устрій та на тамошню українську державність. Шановний автор радіє з хвилевої зміни фронту, яка зайшла в „Ділі" в перших днях січня ц. р. „Діло", мовляв, плекаючи до того часу яскраве большевикофільство, щойно тоді приєдналося до одноцільного всенаціонального протибольшевицького фронту. З великою прикрістю приходиться висловити свій жаль, що „Свобода", один із найповажніших органів української американської преси, воліє безкритично опіратися на здезорієнтованих емігрантських дописах про наші старокраєві відносини, ніж утримувати безпосередній звязок. Чейже в інтересі всієї української преси, деб вона не істнувала, є перш за все безоглядно вірне інформування читачів про національні справи. І ось саме бажання запобігти баламутству українського громадянства в Америці, громадянства, яке ми високо шануємо за його патріотичну зрілість, — каже нам ще раз пригадати давно відомі основні принципи нашого відношення до Радянської України й її нинішніх володарів та порядків.

Рішуче заявляємо, що ми ніде й ніколи не визнавали себе сторонниками большевицької влади на Україні. Навпаки, ми підкреслювали при кожній нагоді, що вважаємо оту владу чужою. Муравйов приніс її на багнетах із півночі, і багнетами заводили цю владу на нашій Україні всілякі Ворошилови і Фрунзе. Ми памятаємо стихію українських народніх повстань проти московського комуністичного режіму й по вік не забудемо того моря крови, яке виточили з українського народу чужинецькі пришельці й власні національні відступники в імя гасел інтернаціоналу та фактично ad maiorem Moscovia gloriam.

Політика „збірання руських земель" покінчилась покищо тим, що в межах Союза Радянських Соціялістичних Республик істнує У. С. Р. Р. Як демократи ми були, є й будемо противниками всякої диктатури, та зокрема ніколи не примиримося з напрямними большевицького режіму, основаного фактично на диктаторському пануванню одної офіціяльної партії. Ми твердо переконані, що однаково як книжковий комунізм, так само й форма правління рад. устрою є чужими психіці українського народу. Але реєструючи факти, ми не можемо добачувати одні, а нехтувати иншими. І тому ми стверджуємо всім давно відомий і ніким не оспорюваний факт, що **на Радянській Україні росте, міцнішає і розвивається українська національна ідея, і разом зі зростом цієї ідеї — чужі рямці фіктивної української державности наповняються рідним змістом справжньої державности.** І цей факт є рішаючим для нас, як українських націоналістів на скристалізування нашого відношення до Радянської України. Форма влади й люде, які виконують її, це одно, а завязок державности, як такий, це щось цілком друге. І переплутувати наше становище до тих двох чинників може лише чужа злоба або — неграмотність.

Воюючий комунізм у своїй першій кривавій стадії минув, — такий самий кінець жде всі чергові спроби йти проти вимог життя. Гола дійсність примушує реалізаторів гасел III Інтернаціоналу на терені Рад. Республик відступати крок за кроком від канонів своєї фанатичної віри.

І те саме торкається національної політики рад. влади. Ані Ленін, переємник великодержавницьких „завітів" Катерини й Петра Великого, ані Апфельбавм-Зіновєв як голова московського комуністичного Інтернаціоналу, ані суто-російська комуністична партія большевиків України не заініціювали зміни курсу внутрішньої національної політики ради гарних очей України. Вони були **примушені** зробити це, а примусила їх до цього сила національної свідомости українських мас. Боротися з тією національною течією не було в пануючій большевицькій верстві сили: раді-не-раді вони почали плисти за тією течією, та вони на стільки розумні, що, річ ясна, і цей свій вимушений тактичний хід використовують для своїх цілей. Але яке нам діло до цього? Нам важно те, що побіда національної стихії виявилася у т. зв. українізаційному курсі, і що той українізаційний курс зі свого боку збільшує ряди українських свідомих національних громадянських робітників, які, швидше чи пізнійше, в цілости мусять перебрати в свої руки весь державний апарат У. С. Р. Р. Річ ясна, що тоді яскравійше найдуть свій вислів воля й бажання більшости українського народу на форму й зміст української державности.

Це наше становище було завжди до нюансів витримане й послідовне. І всілякі закиди „непослідовности" в цім напрямку, це знову переплутання: принціпіяльного становища до цілости життя на Радянській Україні й оцінки поодиноких його проявів. Очевидно, що треба инакше стрічати на прим. рішучість київського губ. викон. комітету у вводженні української мови до всіх губернських урядів, а инакше постанови III. Інтернаціоналу про розвязання української комуністичної партії. Бачити в ріжній оцінці ріжних таких подій якесь „хитання газетної лінії" — може знову таки лише злоба або неграмотність.

Це наше становище до Рад. України є становищем величезної більшости галицького українського громадянства. Раз-по-раз отримуємо докази на те, що тих самих поглядів тримається нині й чимала частина наддніпрянської еміграції. Не від речі буде навести кілька речень з житя одного з найчільнійших представників цієї еміграції, людини, якої імя поважають всі Українці без огляду на ріжниці партійно-політ. чи соц. світогляду, одного із перших піонірів новітньої української політичної думки. Втративши підчас революції весь свій чималий маєток і проживаючи на старости літ у нужді на чужині, він пише до нас саме ось цими днями:

„Всі ми знаємо, що на Радянській Україні не добре живеться нашому народові, але требаж зрозуміти, що **зо всіх московських режімів тільки цей дає змогу працювати для поліпшення українського народу** і цим треба користуватись і їхати туди всім, хто може, щоб потрохи займати посади, які тепер в руках Москалів та змоскалізованих Жидів і т. д. Ні царський ні демократичний режіми нам цієї змоги не дадуть, тому, що історія їх нічого не навчила, а може зробила їх ще гіршими централістами та націоналістами. Працювали ми за царського режіму, хоч і не погожувались з ним, так само треба працювати і тепер, хоч ми не погоджуємося з комуністами".

Ми не погоджуємося з комуністами та ще більше не погоджуємося з концепцією третьої Росії. Орієнтуючись на внутрішні сили українського народу, як практичні політики орієнтуємось на ті можливости які в даний момент помагають як можуть реально помогти зростові отих сил. Відкидаючи орієнтацію на Москву, відкидаємо й на Харків, який став символом столиці большевицької влади, столиці, що йшла й подекуди й нині йде в хвості Москви.

Тут не завадить наприкінці пригадати ще одно: ми, Галичане, ніколи не забуваємо, хто ми такі і яка наша роля у сучасному й будучому. Тому й на нашу галицьку пресу слід глядіти крізь відповідну призму. Доцукуючись в нашій пресі вислову всеукраїнської національної думки, не слід пропускати з очей, що галицька преса є призначена в першій мірі для українського громадянства по цей бік ризької лінії, а що за тим іде, — не слід забу-

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 108|25 W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej!! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 35 (10.418) z dnia 17. II. 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Naoczne nawczannia„ ustęp między słowami: wut Zeinij... a: Z mojeji depeszi, w tymże artykule ustęp po słowach: ne obszukaw... do końca artykułu. 2) „Z ukraińskoho żyttia na czużyni" ustęp między słowami: Nezależnosty... a szanowały, w tymże artykule ustęp między słowami: batanu formu... a: Piatyw zabraw, w tymże artykule ustęp między słowami: takymy słowamy... a Wstane Ukraina zawiera znamiona ad 1) zbrodni z § 65 a) u. k. ad 2) zbrodni z § 65 a) u. k. i występku z § 24 ust. pras. uznał dokonaną w dniu 16 lutego 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenia całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów, dnia 17. lutego 1925.

(Підпис: нечиткий.)

Red. czas. „Dilo" Pr. 1:6/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej!! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 34 (10.417) z dnia 15. II. 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „W naprużenomu położenni" ustęp między słowami: prejszła oruha... a: Czy treba, w tymże artykule ustęp między słowami: magnesom... a: Fomu i sered. 2) „W oboroni ridnoho słowa" a) ustęp między słowami: strohist u... a ne możemo, w tymże artykule b) ustęp między słowami: okiemu uwahu... a: Narodnij Komitet. 3) „Nowynky" a) notatka „Szowinizm polśkych pocztowyktw" ustęp między słowami: języku państwowym... a: otrymujemo, w tejże notatce zdanie po słowach: misť i seł... do końca notatki, b) notatka „Lapsus" zdanie po słowach: mabut lapsus... do końca notatki zawiera znamiona ad 1) zbrodni z § 65 a) u. k. ad 2) a) zbrodni z § 65 a) u. k. i b) u. k. i występku z § 24 ust. pras., ad 2) b) zbrodni § 65 a) u. k. i występku z § 24 ust. pras. ad 3) występku z § 30 u. k., uznał dokonaną 13.II. 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18 XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 17. lutego 1925 r.

(Підпис нечиткий.)

Великі події на Сході.

В той час, коли вся Европа займається перш за все своїми льокальними справами, коли центром усіх справ являється ще далі безконечна справа Рурщини та справа репарацій і гарантій, при вирішенні яких хочуть спекти для себе печеню перш за все Франція, а далі Англія, Італія і навіть... Польща, на далекому Сході заіснував акт великої міжнародньої ваги. В той час, коли така міжнародня установа як Ліга Націй хорує на недостачу авторитету і займається „гарантійними" проблемами в роді такої: чи мають приватні підприємці право виробляти зброю; або високополітичними справами як календар, то на далекому Сході довершилася безперечно найважнійша тепер подія світової політики. Маємо на думці японсько-радянський договір та японсько-китайсько-радянський союз.

Біля цих двох справ завівся тепер фантастичний танець европейської преси. Про подробиці потрійного далеко-східнього союзу маємо мало подробиць. Та вже сам факт його істнування зелектризував увесь політичний світ. Вся історія почалася від заключення японсько-радянського договору, в якому нема ніяких натяків на Китай. Японія і СРСР визнали перш за все портсмутський договір, заключений ще гр. Вітте в 1905 р., що закінчив ганебну для Росії війну з Японцями. Всі инші давні російсько-японські договори скасовано.

Обі держави запевнюють собі взаємні полекші в торговлі та инших взаєминах. Японія повертає СРСР. Сахалін, а на протязі 50 літ резервує для себе право експльоатації половини його багацтв у нафтовому та вугляному промислі, з чого СРСР. має діставати 10 процент продукції. Обі держави не будуть заключати ніяких договорів з иншими державами, що виходили би обом на шкоду. Японія зобовязалася не підписувати протоколу про Бесарабію. СРСР. визнає давні довги, але тільки в тій мірі, в якій вони будуть визнані для инших держав. Обі сторони припинюють пропаганду.

Не вспіли політики та преса зорієнтуватися в тих основних пунктах, а вже телеграми рознесли відомости про японсько-китайсько-радянський союз. Японія та СРСР розмежували між собою Китай та поділилися впливами. Обидві держави мають допомогти в організуванні китайської армії, що матиме 800.000 люда в часі миру. Вониж мають забезпечити її зброєю: в 70 процент Японія, а в 30 процент СРСР. На випадок агресивних виступів проти Китаю якоїсь з заінтересованих держав, СРСР. має виставити 200-тисячну армію на допомогу Китаєві. Озброєнням та прохарчуванням тої армії займеться Японія. СРСР. приступає до розбудови Владивостоцької морської бази, при чому 60 процент кредитів на те має достарчити Японія. Японія вибудує для СРСР. теж воєнну ескадру. За те СРСР. відступає Японії половину акцій східно-китайської залізниці.

Головною підставою того союзу є впливи в Китаю. Їх хочуть змонополізувати Японія та СРСР. Вимірені вони в першій мірі проти Америки та Англії, а в дальшій мірі також проти Франції. Наслідком замітного в останніх часах зближення між такими двома світовими великодержавами як Злучені Держави Північної Америки та Англії і скоординування їхньої тихо-океанської політики, Японія почула себе ізольованою. Інтензивна праця Англії над поширенням сінгапурської морської бази, американський іміграційний „біл" (закон), вимірений проти Японців, приневолив Японію шукати собі союзника. І вона найшла собі його в СРСР. На вашингтонській конференції 1921 р. Японія зобовязалася не добувати ніяких користей для себе із панівних у Китаю відносин. Але названі події зневолили її вмішатися в останню внутрішньо-китайську авантуру, хоч не явно і не активно. Крім цього зобовязалася вона у Вашингтоні не вживати в Китаї ніяких таких заходів, які йшли би на некористь европейських великодержав і Америки. Та саме названий союз вийшов запереченням та нарушенням цього пункту вашингтонського зобовязання. Саме некорисний іміграційний закон Зединених Держав приневолив Японію звернути свою увагу в першій мірі на Китай і Манджурію. Особливо ця остання, з великими промисловими та гірничими підприємствами, стала для Японії предметом політично-економічної спраги, тим більше, що в тамошні підприємства вложила Японія дуже багато своїх капіталів.

Очевидячки, що через свій останній вчинок вона сильно заатакувала найживотнійші англійські, американські та французькі інтереси в Китаї і зломила вашингтонське зобовязання. Не диво проте, що американський адмірал недвозначно заявив, що між Японією і Зединеними Державами неминуча війна. Та вона неминуча теж і між Англією та Японією, тим більше, що ні Англія, ні Зединені Держави, ні Франція не мають ніякої змоги паралізувати японські та радянські впливи в Китаї, з чисто фізичних причин. І Японія і СРСР. мають як безпосередні сусіди Китаю повну змогу переводити всі свої постанови про поділ своїх впливів і т. д. Японія придбала таким чином у СРСР. союзника проти англьо-американського імперіялізму, який вона хоче спаралізувати у свою користь.

С. Р. С. Р. зі свого боку поквапився заключити такий союз на те, щоби зашахувати всі великодержави та приневолити їх таким чином до уступок у свою користь. Найбільше небезпечним є той союз для Англії та для її кольоніяльної політики. Большевики свідомі цього і тому грають на всіх можливих струнах національного шовінізму східних народів, а зокрема тих, що складаються на предмет кольоніяльної англійської політики. Перед Англією стала у всю величність проблема втрати своїх азійських кольоній. Про це голосно кажуть та пишуть навіть впливові англійські державні діячі, що знають добре ці кольонії. В цій справі першорядну ролю відіграють від кількох літ большевики. І ми можемо незабаром стати свідками такого дивного явища, що Англія за ціну збереження своїх кольоній махне рукою на всі внутрішньо-европейські нерозвязані проблеми та візьметься за рятунок ближчої собі кольоніяльної могутности. Такий оборот справи принесе знова у свою чергу ще тіснійше англьо-американське обєднання та війну з Японією, що являється тепер правдивим виконавцем протианглійської та протиамериканської політики на Тихому та Індійському океані. По спаралізуванні японської могутности менше небезпечним стане С. Р. С. Р. і лекше буде з ним упоратися в кольоніях.

В. М.

вати ні нішніх умовин життя українських земель під Польщею і завдань тутешньої української преси. Коли мати і це на увазі, то закиди на нашу адресу в хитаннях і непослідовности політичної лінії в ошій такій важливій справі покажуться ще більш безпідставними.

Д-р Дм. Левицький.

В своїм часі ми приводили в цілости інтерпеляцію клюбу „Визволене" про масове катування білоруських селян, а між ними й вагітних жінок, в інтерпеляціях Українського Сойм. Клюбу находимо вельми ріжнородний матеріял

Бляско Ібанес. 2)

Урядовець.

(Докінчення.)

— І ви вдоволені своєю професією? — спитав Янес, щоби відтягнути його від наміру чванитись своїми винаходами.

— Що й казати! Треба з усім миритись. Потішаю себе хіба тим, що щораз менше праці. Але який це важкий хліб, якби ви знали!

Він замовк і став глядіти собі під ноги.

— Доля проти мене — казав він далі. — Я нераз бачив у театрі комедії. Там представляють стариннього короля, який скрізь возить зі собою виконавця справедливости у червонім одязі, з ворею на шиї, і вважає його своїм другом та дорадником. Це бодай льогічно! Мені здається, що той, хто виконує присуди, заслуговує на певну пошану. Але в нашій добі всі є облудні. Прокуратор домагається кари в імя високих мотивів і всі з ним згоджуються. Являюсь я, щоби виконати його наказ — мені плюють в очі та ображують мене. Скажіть, де тут справедливість? Бувало, зайду в шинок, і тільки мене пізнають — негайно проганяють. На вулиці всі від мене відвертаються і навіть в Авдієнсії вважають мене попихачем, так, начеб я не був такою самою урядовою особою, як усі вони, так, начеб моя пенсія не входила у загальний список... Усі проти мене! А вкінці — додав він ледвочутним голосом — ще й инші вороги... Инші! Знаєте. ті, що відійшли, щоби більше не вернутись — вертаються. Тих сто нещасних, з якими я поводився лагідно, мов батько, стараючись, щоби вони якнайменше терпіли, відплачують мені чорною невдячністю — зявляються, коли лише побачуть, що я сам.

— Як це! Зявляються?

— Кожну ніч. Инші майже не докучають мені, головно останні. Мені здається, що це други, з якими я щойно вчора розстався; але попередні, з давнійших часів, коли я ще хвилювався та тремтів — це справжні чортяки.

Досить мені залишитись самотою у померках, а вже вони дефілюють по моїх грудях невгаваючою процесією, зачіпають за обличча своїми саванами. Вони скрізь ідуть за мною, і тепер, коли я постарівся, вони виїмково ревно навідують мене. Коли мене посадили в комірку, вони як стій вирипули з усіх закутин. Ось чому я домагався лікаря. Я почував себе недужим, лякався ночі; я потрібую світла та людського товариства.

— А ви завсіди самотні?

— Ні, я маю родину, у своїй хатині на окраїні Барсельони. Ця родина не дає мені приводу до турбот: собака, три коти і вісім курок. Вони не розуміють людських розмов, тому поважають і люблять мене, немов би я був такою самою людиною як усі инші. Вони спокійно доживають віку разом зі мною. Я ще в життї не зарізав курки; я не можу бачити крові.

Він казав це таким сумним голосом, як раніше, з жалібним, пригнобленим обличчям, якби мав свідомість власної нікчемности.

— А справжньої родини ви не мали ніколи?

— А якже, була. Вам оповім усе. Я вже так давно не вів розмови! Моя жінка померла шість літ тому. Не гадайте, що це була якась нянька, як у повістях описують звичайно жінку ката. Ні, я одружився з дівчиною зі свого села, коли я вернувся з війська. Родився в нас син, а потім дочка. Хліба було мало, потреби великі, і як вам сказати? Молодість і грубість характеру штовхнули мене на цю службу. Ви гадаєте, що мені легко пішло? О, ні, треба було добре намучитись. Спочатку мене вражала ненависть людей, я був надто гордий, щоби прокидати почування жаху та осоружности. Мені доводилось працювати в ріжних судах. Ми обїхали половину Еспанії, а діти наші зростали та красувались. Врешті ми оселились у Барсельоні. Це була найкраща доба мого життя: пять чи шість літ, я не мав ніякої праці. За ощаджений гріш я купив домок за містом і сусіди з пошаною ставились до Нікомеда, симпатичного урядовця Авдієнсії. Наш хлопчик скромний, працьовитий і пильний служив в одній торговельнім домі. Дочка — жаль, що я не маю при собі її фотографії — була гарна, мов янгол, з блакитними очима і грубою рудавою косою. Коли вона проходжувалась по нашім садику, то видавалась одною з тих красунь, що появляються в операх. Коли вона їхала з мамою в Барсельону, тоді усі хлопці бігали за нею. Вона мала вже нареченого, симпатичного студента-медика. Я не вмішувався у це і залишив це на вирішення її і її мамі, заховуючи свій батьківський авторитет на останню хвилину. Боже! які ми були щасливі!

Голос Нікомеда щораз більше тремтів; його блакитні очі потемніли. Він не плакав, але все його тіло тріпалось, мов у дитини, що ледве стримує своє хлипання.

— Аж тут удалось піймати якогось там розбишаку. Його засудили на смерть і я мусів виконати свій обовязок, хоча вже й встиг забути про свою службу. Що це був за день! Пів міста пізнало мене, коли я стояв під шибеницею. А журналісти — люде, вибачте мені, гірші чуми! — розібрали моє життя до найменших подробиць, описали мене і мою родину, немов би ми були дикими звірюками, а головну увагу звертали на те, що ми зверху подобаємо на всіх порядних людей. Ми ввійшли в моду, та що це була за мода! Сусіди, побачивши мене, зачиняли двері та віконниці і хоча місто велике — всі пізнавали мене на вулиці та ображували. Раз вернувшись додому, я застав жінку у стані зовсім божевільнім. А донька! Донька лежала на ліжку з викривленим, позеленілим обличчям і білими плямами на язиці. Вона отруїлась фосфором і страшенно терпіла кілька годин, але мовчки, щоби поміч не могла прийти на час... І таки не прийшла. На другий день бідолаха померла. Вона цілим серцем кохала молодого медика і я сам читав листа, де він відмовився від неї, дізнавшись, чия вона донька. Я не плакав за нею. Невже-ж я мав на це час? Все падало на мене: нещастя одно за одним сунули з усіх боків. І моя

і тепер з двох протилежних „кресів", зі західних і східних, приходять „сензаційні" вісти про поліційну „лібеpальність". Перед 4-ма літами — арештовано в Торуні молоду артистку Лукію Міхеліс, якій закинено вбивство своєї кревнячки в грабункових цілях. Поліція, а особливо „пшодовнік" Конєчни, в страшний спосіб скатувала арештовану. Цілий день бито її тростиновими палицями в підошви і гумою по плечах. Арештована не витримала цих тортур і взяла на себе вину, якої не поповнила. Після того 4 роки пересиділа вона в слідчій тюрмі і аж тепер варшавський суд переконався про невинність арештованої і увільнив її від вини і кари. Ось яких слідчих засобів уживає польська поліція і як скоро (бо тільки 4 роки) тріває в польських судах полагода справ, де йде про людське життя.

Менше драстичну, але все таки характеристичну подію описує львівський „Дзєннік людови". Дня 13. лютого станиславівська поліція знущалася над придержаними і невинними Франком і Яславським. Бито їх кольбами, частовано штурханцями і копано ногами. Покровавлених внесено до кімнати до переслухань і випущено на волю. Колиж на другий день побитий Франц пішов пожалуватися на поведінку поліцаїв до Пов. Команди поліції, то комісар, оглянувши побої, висловив сумнів в можливість їх походження від поліцейських кольб. „Може ви впали на сходах і покровавилися, може ви не тямите?" — заявив сентенціонально комісар, — і побитий відійшов з нічим.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Самоволя поліції.

В селі Зарічу мостиського повіту виготовили люде дня 15-го лютого шкільні декляраці з домаганням української мови навчання. Дня 16. лютого вечером прийшов до місцевого пароха комендант постерунку поліції в Судовій Вишні, поробив собі якісь записки й загрозив йому донесенням до старости й арештуванням. Дня 17. лютого ранком той сам пан комендант відібрав від українських батьків виповнені деклярації а селянина Миколу Солтиса, що занимався цьою справою арештував та відставив до Судової Вишні. Арештованим зайнявся адв. д-р Гайдучок. Справу передано Українському Клюбові і вислано зі Львова депеші до віцепрезидента Тугута і до Союза Народів. Пороблено всі можливі заходи, щоб охоронити українське населення перед самоволею поліції і щоби винних потягнено до відповідальности.

Найважнійші постанови конкордату.

Постанови конкордату з Ватиканом м. и. кажуть, що катол. церква в Польщі втішатися буде повною свободою. В неділі і свята 3-го мая священики відмовляти будуть молитву за Польщу і президента. Католицька єрархія в Польщі буде складатись, крім лат. і вірменського обряду, з греко-українського обряду: львівське архиепископство: дієцезії перемиська і станиславівська. Духовники, їх добра і добра правних церковних осіб і чинів будуть оподатковані. Люде, котрих діяльність суперечить безпеці Польщі, не можуть одержати парохій. Перед іменуванням на парохії, дух. влада має поінформуватися в компетентного міністра, чи іменуванню не стоїть що на перешкоді. В разі парцеляції дібр еп. мензи, семінарі і парохіяльні добра, коли мають за мало землі, дістануть її на власність до висоти 180 гект, а для парохій 15—30 гект.

Пос. Стан. Ґрабскі мін. просвіти?

В кульоарах польського сойму зачувати, що в найблизших днях має послідувати іменування посла Стан. Грабского на мін. просвіти. Премієр Грабскі конферував уже мабуть у цій справі з представниками соймових сторонництв. Лівиця спротивилася кандидатурі Грабского.

Радянсько-анґл. переговори.

Англ. часописи звідомляють, що Раковський має приїхати до Льондону в неділю. В рад. колах заявляють, що Р. привезе нові предложення, які вможливлять навязанню англійсько-рад. переговорів.

Кулідж скликує конференцію розброєнь.

„Дейли Телеґреф" звідомляє, що найважнійшою зі справ, обговорюваних Куліджем і Кельоґом, є справа нової конференції розброєнь, бо для ратифікації жен. протоколу годі було осягнути відповідну більшість. Дальше кореcп. „Д. Т." заявляє, що Кулідж не помиляєся, що Зєд. Держави віддадуть цілому світу прислугу, коли заініціюють політику на далеку мету. Нова орієнтація, яка витворилася на Дал. Сході наслідком рад.-японського договору є лише першим симптомом істнуючих недомагань вашінгтонського договору з 1921 р.

Хто досі не прислав ще коляди на „Рідну Школу" — зробить це негайно, бо инакше не буде поміщений у виказі коляди на „Рідну Школу", який Головна Управа УПТ-ва на днях складає по громадам і повітам і оголосить у часописах. — Секція „Рідна Школа" УПТ-ва. Ринок 10. II. пов.

Дублянські „герої".

Тріюмф хуліґанства.

Перед кількома місяцями голосною була справа насильного й брутального викинення польською „народовою" молодю з рільничої академії в Дублянах 4 жидівських студентів (в тому 1 студентка), які там студіювали. На засіданні буджетової комісії польського сойму пос. Ґрінбавм на основі збірного листа викинених брутально з академії жидівських студентів представив культурність і етичність польської „народової" молоді. На студентів-Жидів уладжувано напади з ножами й колами в руках під охороною масок. У відношенні до студентки Жидівки поведінка дублянських „героїв" була крайно ганебною і свідчить про нечуване здичіння і моральну деваcтацію серед дублянської студентської молоді.

Сенат дублянської академії приноровив до студентів-хуліґанів репресії, які опісля значно злагіднено. Та справа заключується не в репресіях, а в уможливленні студій в академії для студентів-Жидів. І тут діються дивні речі. Ректор заявив, що ніщо не стоїть на перепоні продовжуванню студій, одначе не має можности забезпечити здоровля і життя студентів-Жидів. Супроти того студенти-Жиди фактично є позбавлені спромоги віддаватися студіям в дублянській академії.

У відповідь на промову й арґументи пос. Ґрінбавма кермаинч міністерства освіти заявив, що виною буйного процвітання хуліґанства в Дублянах є те, що студенти мешкають в інтернаті (?!). Події в Дублянах є прикрі і пожалування гідні, одначе не було там нічого з того, що приводить пос. Ґрінбавм. Скоро молодь звільниться від інтернатного життя, то є надія, що й ексцеси зменшаться.

Пос. Вижиковскі (з „Визволєня") зазначив, що події в Дублянах є ганьбою для польської молоді і ганьбою для польського народа. Поведінка супроти студентки-Жидівки є очевидним лайдацтвом. Студенти, які маскуються, щоби бити своїх товаришів або допуститися ганебних вчинків супроти жінки, є стидом для всіх. Дублянські студенти не мають впливу на молодь, коли не можуть запобігти таким крикливим проявам бандитизму і звироднілня.

Також пепесівець Пйотровскі не находить слів для висловлення свого обурення з приводу поведінки „народових" студентів і академічних властей.

Відгомін дублянських подій в соймі і обурення деяких послів ані на один крок не посунули справи в напрямку позитивної розвязки. Як в цілому житті, так і тут тріюмфує анархія, хуліґанство і „святий" шовіністичний егоізм.

Шкільний плебісцит.

Громадські уряди шиканують українське населення.

На основі § 8. виконавчого розпорядку міністра освіти з дня 7. січня 1925 р. є обовязані громадські уряди стверджувати власноручність підписів українських батьків, які домагаються для своїх дітей української мови навчання в школі. Бурмістр Яворова, п. Ляхович, не хоче давати українським громадянам урядового ствердження власноручности підписів. І так дня 15. лютого відмовив богатьом людям, між иншими Теодорові Кузичеві, Іванові Хархалісові, синові Василя, Ількові Хомикові, Ількові Кунанцеві, Степанові Менді. Так само являється неможливим урядове ствердження у нотаря, тому, що нотарем в Яворові є завзятий вшехполяк-шовініст. Звертаємося до наших послів і до центральних властей, щоби поучили п. бурмістра, що і його обовязують законні постанови.

В Лаґодові, повіт Перемишляни, зголосилися дня 15. лютого ц. р. селяне Федьо Цимбала, Микола Товонюк, Кіндрат Пилипчук і инші до громадського комісаря Міхала Озімка з домаганням ствердження власноручности підписів на шкільних деклярація. Цей заявив їм, що мусить в цій справі порозумітися зі шкільним інспектором і що на другий день дасть їм відповідь. На другий день по порозумінню зі шкільним інспектором рішуче відмовив ствердження власноручности підписів. Шкільний інспектор в Перемишлянах є відомий з того, що по вказівкам Марцелього Прушиньского скасував майже у всіх школах Перемишлянщини українську мову

Навпаки: завзятість, з якою

хочуть спаралізувати нашу шкільну, цілком законну плебісцитову акцію, мусить ще більш змiцнити в нас переконання про вагу справи й спонукати нас до впертости й послідовности в боротьбі.

Реформа календаря.

Вже віддавна підносилися голоси за реформою календаря, вже перед війною виринали проєкти за введенням одної календарної системи для цілого цивілізованого світа. Та всі реформаторські спроби в першу чергу зустрічали опір конфесійних чинників з огляду на те, що поодинокі календарні системи є тісно звязані з вимогами релігійного культу. Навіть европейський календар (григоріянський), загально уживаний в практиці, виказує помітні недостачі. Особливо нерівність кількости днів в місяцях (в яких одні мають 30 днів, другі 31, а навіть 28 (лютий), чи 29 в перестічному році) становить перепону в регуляції праці й відпочинку.

Справою реформи календаря одного для всього цивілізованого сві-

ний захист, сотворений нами, розлітався. Мого сина прогнали зі служби і даремно було би шукати нової служби. Хто хоче піддержувати знайомість зі сином ката? Бідний! Чи він міг вибрати собі батька раніше, ніж уродився? У чомуж його вина? Він проводив увесь час дома, в далі від людей, десь у затишку саду, сумний та зажурений... „Про що ти думаєш, Антоніо?" — питав я його. „Про сестру Аніту, тату!..." Бідолаха ошукував мене. Він думав про себе і про те, як немилосерно ми ошукали себе, прирівнюючи себе якийсь час з иншими і сміливо мріючи про щастя. Удар був страшний, нестерпний. Антоніо щез.

— І ви нічого не дізналися про свого сина? — спитав Янєс, зацікавлений чорним оповіданням.

— Дізнався чотири дні пізнійше. Коло Барсельони виловили його трупа з води, заплутаного в сітях, набряклого та роскладеного... Ви легко самі догадуєтеся, що було далі. Стара незабаром пішла за дітьми, так, немов би вони її кликали до себе. А я, мов закаменілий, лишився сам, зовсім сам... Я не міг найти потіхи навіть у вині: коли чапюсь, тоді приходять вони, мої переслідувачі, у своїх чорних балахонах, мов величанські ворони, і зводять мене з глузду... А проте я не маю супроти них почування ненависти. Нещасні! Я майже не плачу, коли їх бачу. Не вони накоїли мені лиха. Як би всі ті невідомі, які своєю погордою та ненавистю відобрали мені родину, мали одну шию і її віддали в мої руки — ах! з якою насолодою я задушив би її ,зашморгом!

Він підскочив, голосно кричав, розмахуючи руками, немов би тягнув якийсь уявлений мотуз. Це вже не був попередній грубенький, несміливий та сумний чоловічок. В його очах ясніли червоні блиски, немов бризьки крові; вуси його стали сторчаком, і він видавався вищим, так, наче би звірюха, що дрімала в ньому, прокинувшися розтягнула свою поволоку.

У тиші вязниці виразно чути було сумне бормотіння з підземелля: „От... че... наш... І...же є... си... на небесіх..." Нікомед навіжено бігав по келії, і від його кроків дрожала долівка, що була стелею для його жертви. Раптом він зупинився, прислухуючися до одноманітного голосу.

— Як він молиться, цей сарака — прошепотів він. — І не підозріває, що я — тут, над його головою!

Він сів, зупинивши віддих, і довго мовчав, заки хід його думок і якийсь внутрішній протест не казав йому знову відозватись:

— Бачите, я знаю, що я погана людина і що люде повинні мною погорджувати. Але мене обурює відсутність льогіки. Коли те, що я роблю — злочин, нехай-же скасують кару смерти, а я тоді нехай згину під тином, мов пес. Коли-ж смертні засуди необхідні для спокою добрих людей, то за що мене ненавидять? Прокуратор, який домагається голови злочинця, нічого не міг би зробити без мене, його виконавця. Всі ми — кола одної машини і — помилуй мене Боже! — заслуговуємо на рівну пошану, тому, що я служу як урядовець... незабаром буде вже трийцять літ.

Перекл. М. Р-ий.

та занявся тепер Союз Націй. Календарна комісія Союзу Націй на днях розпочала дебату над реформою календаря. Досі вплинуло кілька проєктів реформи календаря. На основі одного з них рік має 365 днів (в переступному році 366) і ділиться на 12 місяців по 30 днів. Решта 5 чи 6 днів є святом відпочинку коли припиняються платність векслів, податків і т. и. З метою зрекомпенсувати такий довгий відпочинок, пропонується перенести відповідну кількість свят на неділі — так, щоби в році було забезпечених 300 днів праці.

Другий проєкт ділить рік на 13 місяців по 28 днів, що дасть разом 364 днів в році. Таким чином до свята Нового Року додавалось би один або два дні, які не входилиб в календарну реформу.

Як ставляться до цих реформ поодинокі релігійні й віроісповідні організації з огляду на те, що зміна календаря глибоко зачіплює релігійне життя, змінюючи уклад святочних днів?

Ватикан йде вповні на зустріч календарній реформі, зазначуючи в своїй відповіди, 1) що не добачує суперечности з догмами церкви, якщо свята булиб перенесені на инші дні, 2) що згодився би на зміну відносно устійнення Великодня і 3) що католицька церква згодилась би на зміни в укладі тижня.

Англиканська й православна церква загально заявила свою згоду на деякі календарні зміни. Жиди застерігаються проти зміни 7-ми-дневної системи тижня і обстоюють святкування суботи як свята відпочинку.

Третій проєкт передбачує зміну системи тижня з тим, що замісць 7 днів тиждень мав би тільки 6 днів, в тому 5 днів праці і один день відпочинку. Цю зміну уосновують автори проєкту нервовістю й вичерпанням новітньої людини. Це зрозуміли вже подекуди і завели т. зв. англійську суботу. На основі цього проєкту тиждень мав би 6 днів, а місяць 30 днів по 5 тижнів. Кінець року мав би 4—5 днів, що не входилиб в календарну рахубу.

Очевидно, всі ці зміни находяться в стадії проєктів, та не підлягає найменшому сумніву, що загальна календарна реформа малаб особливо важне значіння для нас, бо вивела би нас зі сліпої вулиці календарного роздвоєння.

У. С. Р. Р.

Робітники освіти Київщини.

На київському губерніяльному з'їзді робітників освіти М. Барен подав ось такі інформації про стан професіональної організації робітників освіти Київщини:

На 1. січня 1925 р. Спілка робітників освіти нараховувала 13.203 членів, з яких було безробітних 3168 осіб. Жінки становлять 44·3 проц. всього числа членів. По національности члени діляться так: Українців 43·5, Росіян 27·4, Жидів 22·54, решта припадає на инші національности. В секції наукових робітників нараховується 1151 членів, у секції преси — 733 членів.

Окружних відділів — 6, з членською масою 7992. Місцевих комітетів 126, в тім у Києві 29. Формою взаємного контакту між розкиненою масою робітників освіти є делегатські збори. Всього делегатів по губернії нараховується 775. Каса взаїмної допомоги при Губвідділі обслуговує 7192 робітників освіти Києва та Київської округи.

Заробітна платня робітників освіти за останній квартал піднеслася для міського робітника в середньому з 22·50 карб. до 35 карб. місячно, для сільського — з 14 карб. до 40 карб. місячно.

В галузі помочі робітникам освіти і охорони праці зазначується, що 601 членів були в будинках відпочинку, а 48 членів перейшли курортне лікування. Безробітним видається грошева допомога на піднесення своєї кваліфікації, роздано даром 1859 пудів дров і пр.

Культурна робота членів спілки на селах — при хатах-читальнях, сельбудах і клюбах не наладжується. В містах і особливо в Києві ведеться досить велика культурна робота при окремих комітетах та в будинку освіти. Будинок освіти у Києві має тепер біля 250 членів.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашнє (38) число „Діла" було сконфісковане за кілька речень з передової статті п. н. „Голоси серед ночі" та за коментар до новинки „Ліквея" про мунизуїв урядовців.

— **„Чи може бути гімназія без латини і греки"?** Відчит проф. д-ра Остапа Макарушки, який відбудеться дня 22. лютого на „Бесіді" (Нар. Дім) о 5. год. попол. буде без сумніву найбільш цікавим для всіх, що не є байдужими на напрям виховання й освіти в теперішній школі. Тому маємо надію, що на згаданий відчит явиться дуже поважна скількість наших громадян і дасть тим доказ, що така важна справа має для нас першорядну вагу.

— **З почтових містерій.** Відома наддніпрянська артистка п-ні Б. вислала зі Львова дня 19. січня ц. р. листа до артиста п. Орла Стечина в Станиславові. Цей лист до тижня (25. 1.) був у Москві, дня 29. 1. приїхав до Станиславова на Херсонщині, дня 4. II. шукав адресата у Станиславчику на Поділлю а дня 17. п. м. прибув над Дністер і щасливо дістався до рук, для яких був первісно призначений. Мандрував ось так завдяки грамотности польських почтовиків скромний лист за скромною оплатою 15-ти грошів по всій Росії й Радянській Україні та вкінці таки побідила цивілізація: лист не загинув!

— **Підпал.** В Жидатичах під Львовом невідомий справник підпалив стайню господаря Петра Лучишина. Тому, що не було ні приладів до гашення вогню ні самої води — згоріла стайня з кіньми й худобою та господарським знаряддям. Згоріла теж клуня а з нею 2000 кг. збіжжя.

— **На увагу емеритам.** Сенатська скарбово-бюджетова комісія прийняла внесення жидівського сен. Боднера про поверненню емеритованим державним урядовцям т. зв. б. заборчих державних знижкових залізничних легітимацій. Недавно міністерство фінансів забрало емеритам оті легітимації. Проти згаданого в есення виступав одначе представник м—ства фінансів, що й сенатори польської „Хієни".

— **Поліція — психіятром.** Як відомо, Поліція в своїм шовіністичнім закуриванні зовсім не уступає, або дуже мало, ст. дно галицьким шовіністичним злід... Пушинського. Доказом цього випадок, який зайшов недавно в містечку Лешні... Якийсь пан Мігдалевич редагував собі радикальну газетку і трохи ганьбив шовіністичних кацапів своєї дільниці. Це не в смак було сильним міра польського і вони рішили зробити Мігдалевича варятом. Поліція видала наказ, що „від того і того Мігдалевич стає варятом і має йти до закладу для умово-хорих". Нещасний редактор утік на село, але і тут його знайшли опікуни. Поліція зробила зовсім правильний „тріяж", але редактор висмикувся і втік. Втік до Варшави, а за той час приятелі пішли до воєводи жадати відкликання наказу про варятство. Воєвода відповів, що їх свідоцтва про нормальність редактора не значать нічого, так само як і осуди не познанських лікарів-психіятрів. Поліція признала Мігдалевича варятом і цього п. воєводі досить. Нам також...

— **Небувалі бурі в Европі.** 17. лютий був фактично лютим у цілій західній Европі. Швайцарію, Австрію, Францію і Англію навістили страшні бурі з дощем і снігом. Вихри були такі сильні, що звалювали доми, зметали прохожих, ломили дерева і виривали телеграфічні стовпи. На морі зато уло багато кораблів і суден. В Ірландії сніжна завія погребала багато людей, а під Зальцбургом переносив вітер горіючі дошки з одного села до другого, так що запалилося кілька сіл, віддалених на 2—3 км від огню. В Англії занотовано неймовірну скорість вітру: 63 милі на годину.

— **Скандал Барматів.** У звязку зі скандалом братів Барматів у Берліні, жертвою якого впало вже стільки високих німецьких державних достойників і найвизначніших політиків, димісіоновано також президента берлінської поліції Ріхтера. Цілий Берлін аж гуде від сензації.

— **Це все з нужди..** Віддавна стара й вічно нова трагедія: молода мати вбила свою дитину, плід забороненої любови. На залізничому шляху біля Старого Села під Львовом найдено паперовий клунок, перевязаний шнурком, а в клунку — мертве тіло удушеної дівчини-немовляти. При трупі дитини висіла карточка: „Це все з нужди й біди..."

— **З театрального життя у Київі.** З приватного листа довідуємося, що наш земляк Лесь Курбас покинув сцену й перейшов до екрану. Він стоїть тепер на чолі державного підприємства „ВУФК" (Всеукраїнське-фотокіно чи фільмова кооператива?) а його висока платня може викликати заздрощі в неодного артиста. Фактичним керманичем Мистецького Об'єднання „Березіль", себто одного з київських театрів й театр. майстерень, які досі були полем ріжних сценічних експериментів Леся Курбаса, є тепер инший наш молодецький земляк, Фавст Лопатинський.

— **Санація фінансів.** В сенатській бюджетовій комісії представник міністерства військових справ признав правду інтерпеляції у справі широких мальверзацій у військовім постачанню. Проти багатьох вищих старшин виточено судове слідство, а багато їх негайно дисциплінарно усунено зі служби. Вийшла наверх низка умов про достави для війська, які наразили польський державний скарб на великі втрати. М. ин. шеф перемиської інтендантури затвердив свого часу доставу 300 вагонів жита і стільки само вагонів вівса по ціні 32 зол. тоді, коли базарна ціна виносила найвище 22 зол. А коли прийшла зимна, то доставці не доставили краму, а інтендантура була примушена платити 80 проц. дорожше.

— **„Свобода"** ч. 8 містить: Дайте землі кому треба. — Боронім своїх прав. — Кількість членів тов-а „Просвіта". — Новий проєкт земельної реформи. — Американська позичка. — Конституція чи панський розпорядок. — Пляни для рільних робітників. — Русалка, оповідання повстанця. — Російсько-японсько-китайський союз. — Проти Росії. — Козацька дання в Ленінграді. — Як умирають робітники. — Новинки. — До всіх філій і читалень. — Наші в Мексику. — Дописи з краю. — Відділ правної поради. — Останні вісти.

— **Дитяча костюмова забава,** назначена на 28. лютого 1925. з рамени від Секції незалежних, не відбудеться. — *Виділ „Секції помочі доростаючій молоді".*

1432 1—1

Позір Яворівщина!

В салі Народного Дому

відбудуться анкети в шкільних справах в

неділю 22. II. год. 4 попол.

понеділок 23. II. год. 11. передпол.

1424 *Кружок У. П. Т.* 1—1

Відозви й комунікати.

До всіх філій і читалень в краю!

Місяць березень кождого року присвячений памяти Тараса Шевченка. Звичай відбувати в цьому місяці Шевченківські свята так сильно вкорінився, що зайвою буде всяка відозва, яка мала би загрівати до виповнювання цього обовязку. Тому Головний Виділ обмежується тільки до наказу:

Кожда Філія і кожда Читальня приступить негайно до приготування Шевченківського Свята. Форма Свята — відповідна до місцевих сил, якими установа розпоряджає (виклад, реферат, концерт, аматорська вистава). Увесь прибуток зі Свята на Фонд „Учітеся брати мої".

У Львові, дня 18. лютого 1924.

ЗА ГОЛОВНИЙ ВИДІЛ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА" У ЛЬВОВІ

М. Галущинський голова. *С. Шах* секретар.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:
У неділю 22. II. м. Галич.
У понеділок 23 м. Галич. 1230 23-?

З рамени Педагогічної Комісії УПТва відбудеться для 22-го лютого ц. р. в комнатах „Бесіди" о год. 5-й попол. відчит получений з дискусією д-ра О. Макарушки „Чи може бути гімназія без латини і греки?" З огляду на актуальні справи бажана як найчисленнійша участь Вп. Учителів і Родичів. 1427 1—2

Дрібні оголошення.

ДИПЛЬОМОВАНА, з довголітньою практикою повитуха А. Турчинова, Львів, вул. Корол. Ядвиги 36, поручається Вп. Паням на час недуги. 1360 5—6

ІНЖИНІР, з заграничною практикою в текстильництві вступить до відповідної служби. Може вести біленя, фарбування, апретуру, евентуально вложити свій капітал. Зголошення до Адміністрації під „Хемік". 1423 1—1

ПОШУКУЮ на виїзд дяка, що уміє добре обряд і церковний спів та зможе вести хор, на добрих услівях. Письменні зголошення на адресу: О. Кнуренко, Пасічна п. Станиславів. 1426 1—3

СТАРША особа, вдова по учителю, самітна, господарна і совісна, обійме негайно посаду заряд дому у старшого священика вдівця. Зголошення слати до Адміністрації „Діло" „Старша особа". 1420 2—3

СПРАВЛЕННЯ ОШИБКИ. В чч: 34, 35 36 ц. р. поміщено оголошення: Фортепян К. Hamburger Wien на продаж 450 зол. А. Гібовицька, Броди, Нова 24, має бути 450 долярів. 2—2

ФОРТЕПЯНИ, піяніна першорядні продає, купує, міняє, також приймає строєння. Львів Личаківська 57 офіцина І. п. Верлевич. 1412 7—3

СЛУЖБА БОЖА на мішаний хор в городському укладі Ярославенка виcилає: ТОРБАН, Львів, вул. Ossolińskich 6. 1334 3—10

БУДІВЕЛЬНІ РОБОТИ виконує і матеріяли доставляє інжинір Віщковський, Львів, вул. Новий Світ 20. 1368 2—10

АБСОЛЬВЕНТИ заграничних Високих Шкіл, проживаючі на землях Зах. України зволять у власному інтересі подати чимскорше свої адреси до Адміністрації під „1000". 1421 1—1

ПОТРЕБУЮ учительки до хлопця в IV. кл. народної. Услів на адресу: Гр.-кат. Уряд парох. в Борщівцях, почта Окопи св. Трійці. 1430 1—3

ДОБРИЙ інструктор гімн. поручається на провінцію. Яр. Цимб. Болшів, Болшівці. 1429 1—1

Присилайте передплату!

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає

Конкурс.

Церковний Комітет Будівельний гр.-кат. церкви св. о. Миколая в Городенці пов. Гвіздецький оголошує отсим конкурс на перебудову церкви.

Інтересовані зволять оглянути церкву на місці а пляни і кошториси в гр.-кат. Уряді парохіяльнім в Городенці.

Оферти належить зголосити на руки о. Теодора Чубатого завідателя в Городенці найдальше до 1. марта 1925.

За Церковний Комітет Будівельний:
о. Теодор Чубатий, голова. 1375 3—3 *Іван Рибак* секретар.

Загальні Збори

Товариства українських свят і зарібників „Сила" у Львові відбудуться в неділю дня 8. марта 1925 о год. 2-й пополудні — в разі браку комплєту в год. 3-ій того ж дня в льокалі Товариства, вул. Красіцька ч. 17. Денний порядок: 1) Ве... 2) Відчитання протоколу попередніх Зборів, 3) Касовий звіт, 4) ... контрольної комісії, 5) Уділення абсолюторії уступаючому Виділові, 6) ... 7) Установлення вписового, вкладки і пр., 8) Внесення і інтерпеляції. — *Виділ.* 1425 1—1

Кооператива „Поміч" в Любачеві розписує

КОНКУРС

на посаду учительки шиття і крою ... української народности, яка зможе також ... робітню. Вимагана посвідка ... тиви „Труд" у Львові і свідоцтво ... ности. Платня і инші услівя ... Посада до обняття зараз. Подання ... сити на руки Управи. Особи ... мають першенство. 1—1

ЗА УПРАВУ: *Лаврівський, Гуд.*

1425

Шнріть наш часопис!

З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10